

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Pavlem Trnkou, advokátem se sídlem Praha 2, Apolinářská 445/6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor dopravy**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2009, č.j.: 158424/2009/KUSK, sp.zn.: 158424/2009/KUSK/2

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, Odboru dopravy, Oddělení správního řízení ze dne 25.9.2009, č.j.: 151-45460/2008, jímž byly podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobce a potvrzen záznam celkového počtu 12 bodů, provedený v registru řidičů ke dni 20.5.2008. Napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že

1. Nad začátek textu písemného vyhotovení rozhodnutí se vkládá slovo „ROZHODNUTÍ“.
2. Text ve výroku rozhodnutí: se dle ust. § 123f odst. 3 zamítají jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 20.5.2008 se podle ust. § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích potvrzuje, se mění na text: se dle ust. § 123f odst. 3 zamítají jako nedůvodné a záznam 12 bodů ke dni 20.5.2008, provedený podle ust. § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, se potvrzuje.

V ostatních částech bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ponecháno beze změn a jako takové bylo potvrzeno.

Žalobce v první části podané žaloby napadal rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravních prostředků, Oddělení správního řízení ze dne 28.4.2008, č.j.: MHMP 258620/2008/Čar (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem šesti přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3, 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Namítal, že rozhodnutí o přestupku trpí vážnými obsahovými i formálními vadami, k nimž měly správní orgány, které na jeho podkladě postupovaly, přihlídnout z úřední povinnosti. Konkrétně tvrdil, že je rozhodnutí o přestupku vadně označeno. Tvrdil, že uložená pokuta ve výši 4.000,- Kč je ve svých důsledcích žalobci nikoli ku prospěchu, nýbrž jen ke škodě. Odůvodnění rozhodnutí trpí mnoha obsahovými i formálními vadami, místy je zcela nesrozumitelné a nelze z něho proto seznat, jakými úvahami se správní orgán při posuzování daného přestupku řídil. Jako jediný důkaz správní orgán uvádí doznání žalobce a kromě toho jen tolik, že se jedná o osobní automobil, jehož provozovatelem je žalobce. Ze správního spisu vedeného Magistrátem hl. m. Prahy nelze jiným způsobem zjistit, zda v jednotlivých případech žalobce osobní automobil skutečně řídil či zda tak nečinila jiná osoba. Projev vůle žalobce, interpretovaný jako „doznání“, nelze dle žalobce jako jednoznačné doznání chápat. Poukázal na to, že se domáhal zrušení rozhodnutí o přestupku cestou přezkumného řízení u nadřízeného orgánu - Ministerstva dopravy ČR. Jelikož předmětné rozhodnutí nabylo právní moci pochybením poštovních orgánů, nemohl je žalobce napadnout řádnými opravnými prostředky. Právní moc tohoto rozhodnutí dle žalobce neznamená, že toto rozhodnutí je správné a zákonné.

V druhé části žaloby žalobce napadal nezákonnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tvrdil, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by pro takový postup byly dány zákonné podmínky. Postupem žalovaného, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno, byl žalobce navíc zkrácen na svých právech brojit proti rozhodnutí řádnými opravnými prostředky, jak by mohl činit v případě, kdy by žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí ve věci samé. Namítal, že absenci základních zákonných náležitostí nelze zhojit pouhou změnou rozhodnutí, kterou žalovaný doplňuje tak zásadní skutečnosti, jako je již samo označení, že se jedná o „rozhodnutí“ správního orgánu a ustanovení právního předpisu, dle něhož je rozhodnutí vydáno. Žalovaný tak svým postupem nahradil chybějící úvahy správního orgánu I. stupně. Naproti tomu žalovaný nepovažoval za nutné doplnit do výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně údaje o žalobci, jakožto adresátovi tohoto právního úkonu. Namísto toho se žalovaný spokojil s konstatováním, že „...*jak uvedené neoznačení rozhodnutí, tak nesprávná formulace výroku a zamítnutí námitek, nejsou tak závažného pochybení, a nemají vliv na zákonnost a merit napadeného rozhodnutí...*“.

Dále uvedl, že by bylo vhodné, aby žalovaný objasnil, co chápe pod pojmem „*merit napadeného rozhodnutí*“, neboť se dle žalobce nejedná o obecně známý pojem. Žalovaný tak nikde ve svém rozhodnutí nečiní, zásadní část jeho úvah je tak zcela nesrozumitelná.

Tvrdil, že žalovaný jako odvolací orgán je povinen zkoumat zákonnost předcházejících správních rozhodnutí a pokud dojde k závěru, že tato zákonná nejsou, sám podat podnět k jejich nápravě. Namísto toho žalovaný aplikuje ustanovení příslušných právních předpisů zcela mechanicky, aniž by sledoval logiku a účel zákona. Žalobce měl za to, že v celém správním řízení, jež předcházelo podání této žaloby, tj. včetně touto žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, dochází k faktickému „výkonu“ nicotného rozhodnutí - tj. rozhodnutí žalovaného.

Za zcela mylný právní názor považoval žalobce možnost odečtení trestných bodů dle § 123e zákona o silničním provozu. Žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí již po dobu delší nežli jeden rok nespáchal žádný přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, žalovaný, respektive správní orgán I. stupně, tak měl žalobci již bez dalšího ex lege trestné body odečíst. Opačný výklad by dle žalobce znamenal nepřiměřenou správně-trestní represi, a to zvláště za uvážení, že žalobci i po provedení odečtení bodů zbývá devět „trestných“ bodů. Žalobce je tedy i tak uloženou sankcí výrazně motivován, aby dodržoval předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích.

Uzavřel, že žalovaný zcela přehlédl, jaké dopady do života žalobce by odnětí řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění mělo. Žalobce je jako podnikatel v oboru zednictví a podlahářství zcela závislý na řízení motorového vozidla. Pozbytí řidičského oprávnění na dobu jednoho roku tak fakticky znamená úplnou likvidaci podnikatelské činnosti žalobce.

V napadeném rozhodnutí žalovaný dal za pravdu tvrzení žalobce, týkající se neoznačení písemného vyhotovení rozhodnutí označením „rozhodnutí“, jak stanoví § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jakož i tvrzení o nesprávném výroku o zamítnutí námitek. Žalovaný přesto dospěl k závěru, že jak neoznačení rozhodnutí, tak nesprávná formulace výroku a zamítnutí námitek, nejsou závažná pochybení, a nemají vliv na zákonnost a merit napadeného rozhodnutí. Proto žalovaný v těchto částech rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, přičemž v ostatních částech rozhodnutí ponechal beze změn, a jako takové jej potvrdil.

K námitce žalobce, že již není důvod pro odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, neboť splnil podmínky pro odečet 4 bodů, kterých má mít nyní 8, žalovaný poukázal na ust. § 123c odst. 3 zákon o silničním provozu, z jehož dikce vyplývá, že nastane-li skutečnost dosažení počtu 12 bodů řidičem, nastupuje neprodleně oznámení s výzvou k odevzdání řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů, jejichž uplynutím řidič pozbývá řidičské oprávnění. Lhůta 5 pracovních dnů, kdy řidič pozbude řidičské oprávnění, může být pouze přerušena za podmínek stanovených § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, a to do doby, v němž rozhodnutí, nabude právní moci. Z uvedeného je tedy jednoznačné, že lhůta 5 pracovních dnů, jejímž uplynutím pozbývá řidič řidičské oprávnění, může být pouze přerušena. Jiný postup a jeho následek, než je přerušování lhůty, zákon nezná. Žalobce se tedy mylně domnívá, že by v současné době již nebyly dány zákonné důvody pro odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, neboť splnil podmínky pro odečet 4 bodů podle ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Odečítání bodů nemá žádnou návaznost na skutečnost, kdy řidič dosažením 12 bodů pozbude řidičské oprávnění, byť by rozhodnutí o zamítnutí námitek nabylo právní moci po době, kdy řidič splnil podmínky pro odečet bodů a to kterýchkoliv. Pro vrácení řidičského oprávnění řidiči, který dosažením 12 bodů pozbýval řidičské oprávnění, se použije ust. 123d zákona o silničním provozu.

Shrnu, že žalobce dosáhl 12 v souladu se zákonem o silničním provozu, a že tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. K části žaloby, směřující proti napadenému rozhodnutí, uvedl, že tímto rozhodnutím sice byla provedena změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak provedenými změnami nebyl žalobce nijak krácen na svých právech, protože změna se týkala doplnění slova „Rozhodnutí“ a pak formulační úpravy jedné věty, kdy označení paragrafů, zde uvedených, zůstalo beze změny. Provedenou změnou tak nebyly v žádném případě nahrazeny úvahy správního orgánu I. stupně. K tvrzení žalobce o nutnosti doplnit do výrokové části rozhodnutí správního orgánu

I. stupně údaje o žalobci, žalovaný poukázal na to, že v prvním odstavci rozhodnutí, pátý řádek, jsou uvedeny identifikační údaje žalobce tak, jak má na mysli § 68 odst. 2 správního řádu.

Dále uvedl, že při uvedení slova „merit“ došlo ze strany zpracovatele napadeného rozhodnutí k nedopsání správného výrazu, což lze považovat za „písařskou chybu“, opravitelnou podle § 70 správního řádu. Nicméně pro vysvětlení slovo „meritum“ znamená podle Slovníku cizích slov „podstata, vlastní obsah, jádro věci“.

Žalovaný zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně zkoumal a výsledkem tohoto zkoumání bylo vydání napadeného rozhodnutí, kterým nebyla nezákonnost zjištěna a proto bylo odvolání žalobce zamítnuto.

K odečtu trestných bodů dle § 123e zákona o silničním provozu uvedl, že již ze systematiky Hlavy V (Bodové hodnocení porušení povinností stanovených zákonem) zákona o silničním provozu je zřejmé, že dosáhne-li řidič 12 bodů, vztahuje se na něj ust. § 123c tohoto zákona a v případě podání námitky ust. § 123f. Pokud by tedy zákonodárce chtěl a zamýšlel, aby u řidiče, který dosáhl 12 bodů a v důsledku podání námitky podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu, měl následovat postup podle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu, jistě by se o takovém postupu alespoň zmínil v důvodové zprávě k těmto ustanovením. K tomu odkázal na důvodovou zprávu. Uvedl, že Ministerstvo dopravy, jako gestor zákona o silničním provozu, pod spisovou značkou 434/2009-160-SPR/4 ze dne 16.6.2009 vydalo k tomuto postupu stanovisko k odečtu bodů, kde vychází z § 123c odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu. Režim § 123e zákona o silničním provozu připadá v úvahu pouze, pokud řidič dosáhne maximálně 11 bodů. Pokud řidič dosáhne 12 bodů, je režim odlišný, uvedený § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu a nárok na odečet bodů podle § 123e zákona o silničním provozu mu v žádném případě nevzniká. Pokud tedy dojde podáním námitek k přerušení lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění a následně se prokáže, že námitky nebyly opodstatněné, doběhne lhůta pro nabytí právní moci rozhodnutí o námitkách. Poté nastane následek dosažení 12 bodů - pozbytí řidičského oprávnění. Dosažením 12 bodů má za důsledek pozbytí řidičského oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení a přerušení lhůty, jako důsledek podání námitky, na tom nic nemění. Podstatou řízení o námitkách je zhodnocení oprávněnosti záznamu bodů, které je rozhodující pro posouzení, zda má pozbytí řidičského oprávnění nastat nebo ne.

Dále uvedl, že motivace žalobce k tomu, aby dodržoval předpisy o provozu na pozemních komunikacích, by neměla vycházet ze skutečnosti, že mu byla uložena sankce, ale již ze samé podstaty předpisů tuto oblast upravujících, kde je přímo zákonnou podmínkou dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Hrozba a ukládání sankcí je již jen obranou společnosti před účastníky provozu na pozemních komunikacích, kteří státem stanovená pravidla nerespektují. Tvrzení žalovaného, že „...zcela přehlíží, jaké dopady do života žalobce by odnětí řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění mělo“, je jen přenášením odpovědnosti na správní orgány, které postupují v souladu se zákonem. V tomto případě zákon o silničním provozu, v § 123d odst. 1 stanoví, že řidič, který podle § 123c odst. 3 pozbyl řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3. Správní orgán pak nemá žádné zákonné zmocnění k prominutí nebo snížení této hranice. To, že je žalobce při své podnikatelské činnosti zcela závislý na řízení motorového vozidla, si měl uvědomit dříve, než se sám svým jednáním o tuto možnost připravil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 68 odst. 1, 2 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. (2) Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání, mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.

Podle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Podle ust. § 123c odst. 5 zákona o silničním provozu řidič, který pozbyl odbornou způsobilost podle odstavce 3, je povinen výzvu podle odstavce 3 splnit.

Podle ust. § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu řidič, který podle § 123c odst. 3 pozbývá řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3.

Podle ust. § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Podle ust. § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu podá-li řidič námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.

Soud posoudil námitky žalobce takto:

K námitkám žalobce, uplatněným v první části žaloby a směřujícím vůči rozhodnutí o přestupku, tj. rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravních prostředků, Oddělení správního řízení ze dne 28.4.2008, č.j.: MHMP 258620/2008/Čar, soud předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, č.j.: 9 As 96/2008 – 44 (blíže viz www.nssoud.cz). V uvedeném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval vztahem správního řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a správním řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Nejvyšší správní soud předně poukázal na to, že zatímco v řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem apod. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je naproti tomu předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj., zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku apod. Následně Nejvyšší správní soud v souladu s rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 24.6.2009, č.j.: 52 Ca 10/2009 – 78 dospěl k závěru, že „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. S výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud zcela ztotožňuje. Jestliže tedy správní orgán v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů nepřezkoumává zákonnost a správnost rozhodnutí o přestupku, když toto rozhodnutí zkoumá pouze potud, zda nabylo právní moci a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, jsou žalobcem vznesené námitky proti rozhodnutí o přestupku irelevantní. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 20.5.2008, tím se stalo konečným. Počet zaznamenaných bodů u jednotlivých přestupků pak odpovídá spáchaným přestupkům. Tyto skutečnosti ostatně žalobce v podané žalobě ani nikterak nerozporoval.

Námitku žalobce, podle které napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by pro takový postup byly dány zákonné podmínky, neboť

absenci označení rozhodnutí a ustanoveních právních předpisů nelze zhojit pouhou změnou rozhodnutí, neshledal soud oprávněnou. K uvedené námitce z výroku napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný doplnil do rozhodnutí správního orgánu I. stupně označení „ROZHODNUTÍ“, a dále formulačně zpřesnil výrok o provedení záznamu 12 bodů. K uvedené námitce soud předně poukazuje na ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ze kterého jednoznačně vyplývá oprávnění odvolacího orgánu (žalovaného) změnit odvoláním napadené rozhodnutí, případně jeho část, jestliže je toto rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Žalovaný v projednávaném případě využil tohoto oprávnění a napadeným rozhodnutím napravit absenci označení rozhodnutí a nepřesnosti formulace ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle názoru soudu absence označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je sice vadou rozhodnutí, avšak nedosahuje takové intenzity, aby mohla vést k jeho zrušení pro nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s výjimkou výslovného neuvedení termínu „rozhodnutí“, splňuje ostatní ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu požadované formální náležitosti, když obsahuje dostatečně určité označení adresáta, označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci a podpis oprávněné úřední osoby. Zároveň toto rozhodnutí splňuje i ustanovením § 68 odst. 1 správního řádu požadované obsahové náležitosti, a to výrokovou část, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. V projednávaném případě tak nemohlo být žádných pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí. Za tohoto stavu věci žalovaný nepochybil, když v souladu s oprávněním uvedeným v ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že nad začátek textu doplnil označení „ROZHODNUTÍ“.

Zároveň žalovaný v rámci svého oprávnění vyplývajícího z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu formulačně upřesnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zpřesnění výroku rozhodnutí spočívalo ve změně slovosledu výroku tak, aby výrok korespondoval s dikcí ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu s přihlédnutím ke znění ust. § 123b odst. 1 tohoto zákona. Tvrzení žalobce, podle kterého měl žalovaný doplnit do výroku rozhodnutí ustanovení právního předpisu, dle něhož bylo rozhodnutí vydáno, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. Jak výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak výrok žalovaného rozhodnutí, odkazují na totožná ustanovení zákona o silničním provozu. Konkrétně ust. § 123f odst. 3, podle kterého byly námitky žalobce zamítnuty, a dále ust. § 123b odst. 1, podle něhož byl proveden záznam bodů. Obě rozhodnutí jednoznačně uvádějí, že námitky žalobce byly jako nedůvodné zamítnuty podle ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný nikterak nepochybil, když v rámci oprávnění daného mu ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu formulačně zpřesnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když k námitkám žalobce uplatněným v odvolání změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle názoru soudu by bylo přepjatým formalismem, kdyby žalovaný toliko z důvodu chybějícího označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stylistické neobratnosti ve výroku rozhodnutí přistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Tvrzení žalobce, podle kterého měl žalovaný doplnit do výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně údaje o žalobci, jakožto adresátovi tohoto právního úkonu, soud neshledal důvodnou. K uvedené námitce soud poukazuje na záhlaví rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém je žalobce jednoznačně označen jménem, příjmením, datem narození a bytem. Na základě výše uvedeného není pochyb o tom, že se rozhodnutí správního

orgánu I. stupně týká právě žalobce. Rozhodnutí je tak v souladu s ust. § 68 odst. 1, 2 správního řádu, neboť záhlaví rozhodnutí je součástí jeho výroku. Z uvedeného důvodu neshledal soud tvrzení žalobce oprávněným.

Napadené rozhodnutí neskýtá žádný podklad pro tvrzení žalobce, že žalovaný nahradil úvahy správního orgánu I. stupně. Žalobce v podané žalobě neuvedl, o jaké úvahy měl žalovaný doplnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný k odvolacím námitkám žalobce doplnil a zpřesnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Následně se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zabýval námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. Obsahem napadeného rozhodnutí není žádná úvaha, která by byla žalovaným učiněná nad rámce rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z uvedeného důvodu neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle které je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, neboť žalovaný neobjasnil pojem „*merit rozhodnutí*“. Dle názoru soudu spojení „*merit rozhodnutí*“ bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno nedopatřením. Z obsahu věty, ve které je toto spojení uvedeno, je zcela zřejmé, že na místo slovního spojení „*merit rozhodnutí*“, zde má být uvedeno „*meritum rozhodnutí*“. Spojení „*meritum rozhodnutí*“ v žádném případě nelze považovat za nesrozumitelné. Toto slovní spojení je běžně soudy a správními orgány využíváno a znamená „podstata rozhodnutí“. Dle názoru soudu se v projednávaném případě jedná o písarskou chybu, kterou lze snadno napravit opravným rozhodnutím, vydaným podle ust. § 70 správního řádu. Z uvedeného důvodu neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Tvrzení žalobce, podle kterého je zcela mylný právní názor žalovaného, pokud jde o možnost odečtení trestných bodů dle § 123e zákona o silničním provozu, soud neshledal důvodné. Dle zákona o silničním provozu může řidič za opakované porušení předpisů o provozu na pozemních komunikacích dosáhnout nejvíce 12 bodů. Dosažením 12 bodů nastávají následky upravené v ust. § 123c odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, kdy příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností musí řidiči neprodleně písemně oznámit dosažení zákonného bodového limitu a současně jej vyzvat k odevzdání řidičského průkazu nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Uplynutím pěti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno, řidič pozbývá řidičské oprávnění. Zároveň z ust. § 123c odst. 5 zákona o silničním provozu plyne, že získáním dvanácti bodů se řidič stává odborně způsobilý k řízení motorového vozidla. Odevzdání řidičského oprávnění je tak logickým následkem zániku odborné způsobilosti. V případě, že řidič nesouhlasí s provedeným záznamem bodů, opravňuje jej ust. § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu k podání námitek proti provedenému záznamu. Podáním námitek dochází podle ust. § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu toliko k přerušení lhůty uvedené v ust. § 123c odst. 3 uvedeného zákona do právní moci rozhodnutí o námitkách, avšak podání námitek nemá vliv na existenci, respektive neexistenci odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Tedy uplatnění námitek má ten důsledek, že se řidič i přes dosažení dvanácti bodů může nadále účastnit provozu na pozemních komunikacích, neboť došlo k přerušení lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz, a to přestože řidič již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla. V žádném případě však tato skutečnost nemůže zapříčinit odpočet bodů podle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu. Předně z ust. § 123e zákona o silničním provozu, upravující odečítání bodů, nevyplývá, že by odečtením bodů v důsledku řádného chování po předepsanou dobu mohlo dojít k opětovnému nabytí odborné způsobilosti, kterou řidič pozbyl dosažením dvanácti bodů. Především však odbornou způsobilost lze opětovně nabýt toliko postupem

podle § 123d zákona o silničním provozu, tj. uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a dále prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti. Tedy v případě, že řidič již dosáhne dvanácti bodů, se nelze těchto bodů zbavit řádným chováním podle ust. § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu, a to bez ohledu na přerušení běhu lhůt daných v § 123c odst. 3 tohoto zákona. Vrácení řidičského oprávnění lze dosáhnout toliko způsobem stanoveným v ust. § 123d odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu. Nad shora uvedené soud též pro stručnost poukazuje na rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 3.5.2011, č.j.: 8 As 23/2010-97, z něhož v projednávaném případě vycházel, a ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „z právní úpravy bodového hodnocení ani z důvodové zprávy nelze dovodit, že by řidič i při dosažení dvanácti bodů mohl podáváním námitek proti provedení záznamu v registru řidičů zcela zvrátit negativní následky, které jsou s dosažením dvanácti bodů spojeny a naopak, že by těmito námitkami mohl využít institutu odečítání bodů stanoveného v § 123e odst. 1 zákona“. Z uvedených důvodů neshledal soud tvrzení žalobce důvodným.

Námitku žalobce, podle které žalovaný zcela přehlíží dopady rozhodnutí do života žalobce, neshledal soud relevantní. Je tomu tak proto, že zákon o silničním provozu neumožňuje žalovanému přihlídnout k důsledku provedení záznamu 12 bodů do registru řidičů, tj. pozbytí řidičského oprávnění. Kdyby žalovaný přihlédl k dopadům napadeného rozhodnutí do života žalobce, tak jak žalobce požaduje, překročil by oprávnění stanovené mu zákonem o silničním provozu. Bylo výlučně na rozhodnutí žalobce, zda a nakolik bude dodržovat povinnosti vyplývající z předpisů o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Jestliže těmito povinnostem žalobce nedostál, je nutno negativní důsledky jeho chování přičítat výlučně k tíži žalobce, nikoliv žalovaného.

Závěrem soud uvádí, že tvrzení žalobce, podle kterého v celém soudním řízení, jež předcházelo podání žaloby, tj. včetně žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, dochází k faktickému výkonu nicotného rozhodnutí, tj. rozhodnutí žalovaného, není srozumitelné. Soudu není zřejmé, jaké rozhodnutí má být dle žalobcova tvrzení nicotné, zda napadené rozhodnutí nebo rozhodnutí, která jeho vydání předcházela. S ohledem na výše uvedené a dále protože žalobce neuvedl, z jakého důvodu považuje vytčené rozhodnutí za nicotné, soud obecně, tak, jak žalobce vznesl námitku, přezkoumal napadené rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí o přestupku. Dle náhledu soudu žádné z těchto rozhodnutí nelze označit za nicotné. Správní orgány byly v jednotlivých případech oprávněny k vydání příslušných rozhodnutí. Uvedená rozhodnutí nejsou zjevně vnitřně rozporná, právně či fakticky neuskutečnitelná a netrpí ani jinými vadami, pro které by je vůbec nešlo považovat za rozhodnutí správního orgánu. Uvedenou námitku tak neshledal soud oprávněnou.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl v řízení úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.